

Het gesprek met de Samaritaanse vrouw (Johannes 4)

Op het heetste uur van de dag, wanneer de zon in het zenith staat, komt Jezus bij een bron en vraagt water om te drinken. Wanneer je het verhaal leest en herleest ga je je steeds meer erover verwonderen, dat Hij geen antwoord op zijn vraag krijgt. Maar ook de Samaritaanse vrouw, die gekomen is om water te putten, krijgt geen druppel te drinken. Ze laat zelfs haar waterkruik staan, wanneer ze terugkeert naar haar dorp. En dat, terwijl ze toch beiden op dit uur van de dag vermoeid en dorstig zijn. Waarom geen water, terwijl er toch een bron is? In plaats daarvan ontwikkelt zich een gesprek, dat begint met onbegrip en eindigt met herkenning. In aansluiting op een bekend gezegde zou je kunnen vragen:

‘Wat is verkwikkender dan water?’

‘Het gesprek.’

Jezus sprak onuitputtelijke woorden - woorden die, als we ze behartigen, ons tot in de verste toekomst zullen laven. Alles wat Hij zei heeft het vermogen om in ons tot een bron te worden.

De vrouw die met hem sprak, die hem niet begreep, die hem gaandeweg begint te verstaan met haar ontwakend geloof, die tenslotte, eindelijk, de Christus herkent in de mens die tegenover haar staat - wellicht heeft ook zij hem met dit gesprek te drinken gegeven. Want net als wij mensen, heeft de Godheid dorst: een diep verlangen naar wat uit ons hart naar hem toe wil stromen. Dat is door Jezus uitgedrukt in de woorden: ‘De Vader zoekt wie hem zo vereren’ (Johannes 4: 23). God wacht niet op ons - Hij zoekt ons!

In Christus staat God voor de mensen, vermoeid en dorstig.

Geef hem, die vermoeid is van zijn oneindig lange weg over de aarde, te drinken - van je geloof, van je hoop, van je liefde.

Bastiaan Baan / 14 juni 2020